

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

नाते रक्ताचे... रक्तगटाचे!

थीश्रव इश्व्रेव उम्री ऊ० २०४८: सन १९०७मध्ये डॉ. कार्ल लॅँडस्टेनर यांनी सर्वप्रथम रक्ताची वेगवेगळ्या गटांत विभागणी केली. त्यांच्या या महत्वाच्या संशोधनामुळे एका व्यक्तीचे रक्त दुसऱ्या व्यक्तीस सुरक्षितपणे आणि यशस्वीरीत्या देण्यास प्रारंभ झाला. माणसाच्या शरीरात सरासरी पाच ते सहा लिटर रक्त असते.

शरीरातील रक्ताचे मुख्य काम म्हणजे दळणवळण. रक्त हे ऑक्सिजन, कार्बन डायऑक्साइड, पचलेले अन्नपदार्थ, संप्रेरके (हार्मोन्स) आणि उत्सर्जित करायचे टाकाऊ पदार्थ याचे संपूर्ण शरीरात दळणवळण करते. रक्तातील तांबड्या पेशी फुफ्फुसातून शरीरातील इतर पेशींपर्यंत ऑक्सिजन वाहन नेतात. पांढऱ्या पेशी रोगजंतूपासून शरीराचे संरक्षण करतात. प्लेटलेट्स रक्त गोठवण्याच्या कामी मदत करतात. या पेशींव्यतिरिक्त रक्तातील द्रवाला रक्तरस (प्लाझ्मा) असे म्हणतात. रक्तातील तांबड्या पेशींवर प्रथिन आणि कार्बोहायड्रेट यांनी बनलेले काही पदार्थ असतात. या रासायनिक पदार्थांमुळे रक्ताचे विभाजन ए, बी, एबी आणि ओ अशा रक्तगटात होते. रक्तगट ठरवण्यास रक्तरसातील काही प्रथिनेही जबाबदार असतात. सन १९०९मध्ये डॉ. कार्ल लॅंडस्टेनर यांनी सर्वप्रथम रक्ताची वेगवेगळ्या गटांत विभागणी केली. त्यांच्या या महत्त्वाच्या संशोधनामुळे एका व्यक्तीचे रक्त दुसऱ्या व्यक्तीस सुरक्षितपणे आणि यशस्वीरीत्या देण्यास प्रारंभ झाला. त्याआधी मात्र एकाचे रक्त दुसऱ्याला अंदाजेच देत. अशावेळी रक्त स्वीकारणारी व्यक्ती कधी बरी व्हायची, तर कधीकधी दगावायची. यावरुन या संशोधनाचे महत्त्व लक्षात येईल. म्हणूनच डॉ. कार्ल लॅंडस्टेनर यांना सन १९३०मध्ये नोबेल पुरस्काराने गौरविण्यात आले. रक्तगटाचे वैशिष्ट्य म्हणजे जगातील सर्व मानवजातीच्या रक्ताचे वर्गीकरण हे ए, बी, एबी आणि ओ या चार गटांत करता येते. अर्थात याला काही दुर्मिळ अपवाद आहेत. खरोखर निसर्गाचा हा चमत्कारच. थोडे काव्यमय भाषेत बोलायचे झाले, तर सारी मानवजात या रक्तगटाच्या धाग्यांनी एकमेकांशी बांधली गेली आहे. आपल्यापैकी प्रत्येक जण दुसऱ्याशी (रक्तगट जुळ्ला की) रक्ताच्या नात्याने जोडला गेलेला आहे!

भावंडां

स्वरा आई-वडिलांच्या खूप मागे लागली होती. तिच्या इतर पित्र-पैत्रिणींच पाहून आपल्यालाही छोटा भाऊ किंवा बिहिं असावेत असं सारखं ती पालकाना म्हणायची. आई-वडिलांनाही वाटलं, की काही दिवस म्हणेल, पुन्हा तिला समजेल व शांत होईल. स्वरा मात्र ऐकायला तयारच नव्हती. 'मला

तांबड्या पेशीवरील काही विशिष्ट प्रथिने आणि कार्बोहायड्रेट्युक्ट पदार्थामुळे रक्कगट ठरतो. या पदार्थांना अँटिजेन असे म्हणतात आणि रक्तरसात जे प्रथिन असते त्यांना अँटिबॉडी असे म्हणतात. ए रक्तगटामध्ये तांबड्या पेशीवर ए नावाचा अँटिजेन असतो, आणि रक्तरसात बी अँटिजेनविरोधी अँटिबॉडी असते. बी रक्तगटामध्ये तांबड्या पेशीवर थोडी वेगानी संरचना असलेला पदार्थ असते. त्याला बी अँटिजेन म्हणतात. या माणसाच्या रक्तरसात मात्र ए अँटिजेनविरोधी अँटिबॉडी असतात. एवी या रक्तगटात मात्र तांबड्या पेशीवर ए आणि बी हे दोन्ही अँटिजेन असतात; परंतु त्यांच्या रक्तरसात ए किंवा बी अँटिजेनविरोधी कोणतीही अँटिबॉडी नसते. ओ या रक्तगटामध्ये तांबड्या पेशीवर ए आणि बी हे दोन्हीही अँटिजेन नसतात. मात्र रक्तरसात ए आणि बी या दोन्ही अँटिजेनविरोधी अँटिबॉडी असतात. रक्तगटाची रचना कळल्यावर ए गटाचे रक्त बी गटाच्या माणसाच्या शरीरात गेले तर काय होईल, याची कल्पना येईल. बी गटाच्या रक्तरसात ए अँटीजेनविरोधी अँटिबॉडी असतात. या अँटिबॉडी ए तांबड्या पेशीशी संयोग पावतात. त्यामुळे बच्याच तांबड्या पेशी एकत्र येऊन एकमेकांना यिकटतात. त्यांच्या लहान गुठळ्या बनू लागतात. अशा ए तांबड्या पेशींच्या गुठळ्या, ते रक्त स्वीकारलेल्या माणसाच्या रक्तवाहिन्यात, केशवाहिन्यात अडकून बसतात. त्यामुळे रक्ताभिसरणात अडथळा निर्माण होतो आणि रक्ताभिसरण थांबूर्ही शकते. अशावेळी रक्त स्वीकारणाच्याच्या ते जिवावरही बेतू शकते. शिवाय अशा गाठी तयार झाल्यावर तांबड्या पेशी फुटू शकतात. म्हणून रक्त आवश्यक असलेल्या माणसाला त्याच्याच दटाचे रक्त देणे हे उत्तम. तरीही, एवी रक्तगटाच्या व्यक्तीस ए, बी, एवी किंवा ओ या चारही गटांच्या रक्तदात्यांचे रक्त चालू शकते. ओ रक्तगटाची व्यक्ती चारही ए, बी, एवी आणि ओ रक्तगटांच्या व्यक्तीस रक्त देऊ शकते. म्हणून ओ रक्तगटास सर्वाना रक्त देणारा रक्तगट म्हणतात; परंतु ओ रक्तगटाची व्यक्ती फक्त ओ रक्तगटाच्या माणसाचेच रक्त स्वीकारू शकते.

पॉँझिटिव्ह किंवा आरएच-निगेटिव्ह असू शकते. मूल आरएच-निगेटिव्ह असेल तर काळजी नाही; परंतु होणारे मूल आरएच-पॉँझिटिव्ह असेल तर मात्र मुलाच्या रक्तातील तांबड्या पेशीतील आरएच अंटिजेनविरुद्ध आईचे शेरीर अंटिबॉडी तयार करू लगते. या तयार झालेल्या अंटिबॉडी नाळेद्वारे गर्भावस्थेत मुलाच्या रक्तात जातात. त्यामुळे होणाऱ्या मुलाच्या रक्तातील बहुसंख्य तांबड्या पेशीचा नाश होतो. त्यामुळे मुलाला घातक अँनेमिया किंवा कावीळ होऊ शकते. पहिल्या आरएच-पॉँझिटिव्ह मुलापेक्षा दुसऱ्या आरएच-पॉँझिटिव्ह मुलाच्या वेळी हा त्रास जास्त होतो. याचे कारण म्हणजे पहिल्या मुलाच्या वेळी आईच्या शेरीरास आरएच-पॉँझिटिव्ह तांबड्या पेशीविरुद्ध अंटिबॉडी तयार करण्याचे प्रशिक्षण मिळालेले असते! त्यामुळे पुढच्या आरएच-पॉँझिटिव्ह मुलाच्या वेळी आईचे शेरीर जास्त वेगाने आणि जास्त प्रमाणात आरएच तांबड्या पेशीविरुद्ध अंटिबॉडी तयार करते. त्यामुळे यावेळी जास्त प्रमाणात मुलाच्या तांबड्या पेशीचा नाश होतो. या रोगाला इरिथ्रोब्लास्टॉसिस फिटॅलिस असे म्हणतात. यावरून लक्षात येईल की लग्नाआधी रक्तगट का पाहिला पाहिजे. अर्थात यावर हळी उपाय निघालेले आहेत. आरएचविरोधी अंटि-डी इंजेक्शन देऊन यातून सुटका होऊ शकते. सन १६६५ मध्ये ब्रिटिश डॉक्टर रिचर्ड लोवर यांनी सर्वप्रथम एका कुत्र्याचे रक्त दुसऱ्या कुत्र्याच्या शेरीरात यशस्वीपणे पोहोचवले. त्यानंतर जवल्जवळ दीडशे वर्णनी सन १८१८ मध्ये एका माणसाचे रक्त दुसऱ्या माणसास यशस्वीपणे (योगायोगाने रक्तगट जुळल्यामुळे!) दिले गेले. याचे श्रेय डॉक्टर जेम्स ब्लन्डेल यांना. परंतु खन्या अर्थात एका माणसाचे रक्त दुसऱ्या माणसास सुरक्षितपणे देण्यात येऊ लागले ते सन १९०९ नंतर. म्हणजेच रक्तगटाच्या शोधानंतर. म्हणूनच या शोधाचे मोल फार मोठे आहे.

संवादाची खिडकी...

आपले सध्या काय सुरू आहे याबद्दल घरी सागण्यात आणि त्याबद्दल चर्चा करण्यात घरातील कोणत्याच वयोगटाच्या सदस्याला कमीपणा वाटत नसे; कारण त्या वेळी नात्यांचा पाया हा प्रामुख्याने 'आर्टिफिशिल इंटेलिजन्स'वर नसून 'इमोशनल इंटेलिजन्स'वर उभा होता. म्हणूनच भावना, व्यक्ती-व्यक्तीमधला वाद-संवाद यांना त्या वेळी आताच्या मानाने जास्त प्राधान्य होते. आपल्या अवतीभोवती पाहायला गेलो, तर माणसं एकमेकांशी संवाद साधत आहेत; पण फक्त त्या संवादाच्या 'कॅन्व्हास'चे रूप मात्र आता बदलले आहे. आज कुटुंब 'ऑनलाईन' जास्त भेटातात. तंत्रज्ञानाने जवळीक साधली असली, तरी प्रत्यक्ष संवादाचे धागे काही अंशी उसवल्याचे सांगता येईल. एखाद्याशी संवाद साधणे म्हणजे त्याचे /तिचे फोटो लाइक करणे, त्यावर काही तरी कमेंट करणे, आपल्या

एखाद्या 'स्टारी' मध्ये समरच्या व्यक्तीला 'टिंग' करणे आणि अगदीच त्या व्यक्तीची जास्त आठवण आली, तर एक वेळ ठरवून त्या व्यक्तीला हिंडिओरु कॉल करणे, एवढीच काय ती संवादाची व्याख्या आता राहिली आहे. मुळात मनुष्य हा विविध स्वभावाच्या व्यक्तींमध्ये समणारा प्राणी. मात्र, तंत्रज्ञानाच्या अति वापारमुळे तो आता प्रत्यक्षात कमी आणि 'व्हर्च्युअली' इतरांना जास्त भेटताना दिसत आहे; त्यामुळे एखाद्याच्या वाढदिवसाला आवर्जून फोन करून शुभेच्छा देणे, एखादीच्या घरी विनाकारण सहज चहा प्यायला जाणे, कोणत्याही कारणाणशिवाय केवळ आठवण आली म्हणून मित्र/मैत्रींला भेटणे, आजीच्या हातचे गरमागरम पोहे खाणे, आजोबांसोबत बागेत चक्र मारणे, आई-बाबांसोबत फिरायला जाणे यांसारख्या सहज शक्य असणाऱ्या

खुल्या क्षणांसाठी तर ही संवादाची खिडकी मात्र जणू आता बंदच झाली आहे. खरं तर, प्रत्यक्षात शक्य असूनही काही जण एकमेकाना फक्त ‘ऑनलाइन’च जोडायचा प्रयत्न करत असतील, तर याचा अर्थ बाकी कुणी नाही; पण आपणच आपल्या संवादाच्या खिडकीला मर्यादा घालत आहोत, हे लक्षात घ्या. रोजची धावपळ, रुटीन आणि वेळेअभावी ऑनलाइन भेटीगाठी काही वेळा सोयीच्या वाटत असतील; परंतु जे अनुभव विविध व्यक्तींना प्रत्यक्ष भेटप्प्यावर येतात, त्या अनुभवांची शिदोरी ही आठवणींच्या रूपात संदैव आपल्या सोबत राहते. एक मात्र नक्की म्हणता येईल, की भविष्यात रोबो, टेक्नोलॉजी, चॅट जीपीटी यांसारखे अजून कितीही आधुनिक शोध लागले, तरी दोन व्यक्तींमधल्या प्रत्यक्ष संवादाची जागा यातले कोणतेच माध्यम कधीही घेऊ शकणार नाही. सध्या भलेही ‘हर्च्युअल’ गोर्टींची चलती असेल, तरीही आपल्या जवळचे, हक्काचे, आपल्याला आणि आपल्या समस्याना समजून घेणारे, कधीच केवळ निहेंतुक मनमोकळ्या गप्पा मारणारे असे कुणी तरी प्रत्यक्ष भेटण्यात एक वेगळाच आनंद असतो. अशा व्यक्तींमुळे आपली संवादाची खिडकी मोठी होण्यासाठी नकळत मदत मिळू शकेल, ज्यांच्यासोबत आपल्याला कोणतेही वाईट पाऊल उचलण्यापेक्षा मन मोकळे करत आपल्या समस्येवर बोलता येणे अधिक सोपे होईल. एक व्यक्ती म्हणून आपल्याला घडवण्यात भविष्यात अशा माणसांचा मोलाचा वाटा असेल असे नक्कीच म्हणता येईल.

भावंडांमधील मत्सराची गोष्ट

असतो, तो म्हणजे पहिल्या मुलाची मानसिकता जपण्याचा. मोठच्या अपत्याच्या मनात लहान भावंडाविषयी आकस तयार होणे ही स्वाभाविक गोष्ट आहे; पण तो त्याच्या मनातून काढून टाकण हेती तितकच जिकिरीचं काम आहे. यासाठी वेळोवेळी संवाद साधण्याची आणि त्यांना समजून घेण्याची तयारी पालकांची असायला हवी.बन्याचदा आपण बघतो, की अगदी मोठे झाल्यावरही काही भावंडांमध्ये हा आकस असतो, ईर्षा असते. मला वाटतं, त्याची पाळऱ्युऱ्युं ही त्यांच्या बालपणातच असतात; कारण आई-वडिलांचं सर्व मुलांवर प्रेम सारखेच असतं. मात्र, काही वेळा कमकुवत किंवा अतिशय हुशार असलेल्या आपल्या अपत्यावर तुलनेनं जास्त लक्ष असतं; त्यामुळे इतर अपत्यांना डावलल्याचं वाढू शकतं आणि असं वाटणं हे खरोखरच घातक आहे.दुसरी गोष्ट, म्हणजे दोन अपत्यांमधील अंतर खूप कमी किंवा अगदी जास्त असते, तेव्हा त्या दोघांमधील बंध चागल्या रीतीने निर्माण होतात. मात्र, 'तुलना' ही अशी एक गोष्ट आहे, ज्यामुळे ईर्षा मनात घर करून राहते. कधी कधी घरातच मजेमजेने 'कोण लाडका' ही चर्चाही होत राहते. त्यावरूनही मुले दुखावली जाऊ शकतात. तीनपेक्षा जास्त अपत्य सध्याच्या परिस्थितीत कचितच असतात; त्यामुळे दोन अपत्यात तुलना होते, तेव्हा 'हा' विरुद्ध 'तो' अशीच परिस्थिती बनते आणि त्यामुळेही दोघांची मनं विभागतात. अजून एका गोष्टीचा विचार व्हायला हवा, तो म्हणजे हळी दोन अपत्यांमध्ये वयाचं अंतर चार ते पाच वर्षांपेक्षा जास्त असते; त्यामुळे दुसरे भावंड आल्यावर पहिले मूळ हे बन्यापैकी मोठे आणि समजदार झालेले असते. ते अगदीच नकळते नसतात; पण त्यांने गेणाऱ्ये मूळ हे प्रालंकनाऱ्या भागाभागात बालू घेऊन

येतात; तसंच मोठ्या अपत्याच्या आयुष्यातही खूप बदल घडवतात. कारण साधारण सहा ते सात वर्षांची मुलं समजूतदार झालेली असली, तरी दुसरं भावंड येण्याआधी सर्व जग हे त्याच्या भोवतीच फिरत होतं. दुसऱ्या भावंडाच्या येण्यामुळे आई-वडिलांच्या प्रैमात, त्यांच्या वेळ देण्यात दुसरा भागीदार किंवा वाटेकरी आल्याने मुलांना ते सहन होत नाही. परिणामी, त्यांची चिडचिड सुरु होते. ‘आता माझे आई-वडील ‘माझे’ राहिले नाहीत,’ या विचाराने मग ते असे काही वागतात, की ज्यामुळे पालकांचे लक्ष त्यांच्याकडे वेधले जाईल. स्वराच्या केसमध्ये आईने तिच्याकडे लक्ष द्यावे आणि तिच्या भावालाही शिक्षा मिळावी या दोन्ही हेतूने तिने त्याला इजा पोहोचवली असावी. लहान मुलांच्या हे लक्षात येत नाही, की असं करण्याने पालकांचे लक्ष त्यांच्याकडे वेधलं जात असलं, तरी त्यांची कूटीही त्यांच्याबद्दलची नकारात्मकता दर्शवते. त्याना हे कलंतरच नाही, की अशा गोष्टी या त्यांच्यासाठी घातक आहेत. मग हे बदलायचं कसं आणि या समस्या टाळायच्या कशा ते मात्र नक्की पालकांच्या हातात आहे.

पालकांच्या हातात सरं काही...

१. सर्वांत प्रथम, जेव्हा नवीन बाळ कुटुंबात येणार असते, तेव्हापासूनच त्या दोघांचे बांडिंग भक्तम करण्याचा प्रयत्न आई-बाबांनी के ल्यास पहिल्यापासूनच दोघांमधील मत्सर किंवा ईर्षा कमी होईल. घरात आपल्याव्यतिरिक्त इतरही कुणी तरी येणार आहे, याची जाणीव पालकांनी दोघांनाही द्यायला हवी.

२. बच्याचदा मोठं मूळ परिस्थितीनुसार लहान भावंड आल्यानंग अगांवी जब्बालाटीनं तापागला मरुतात

करतात; पण प्रत्येक मोठं मूळ हे सारखं नसत; त्यामुळे मोठचा अपत्यास दुसऱ्या अपत्याची चाहूल लागल्यापासूनच नात्यात सहभागी करून घेतल, मोठं भावंड म्हणून जबाबदारी दिली, तर त्याच्यातील समजूतदारपणा वाढेल. जसं, की तान्ह्या भावंडांशी गप्पा मारण, गणी म्हणून त्याला खेळवण इत्यादी. मोठचा अपत्याला याची जाणीव करून द्यायला हवी, ‘सध्या सगळे त्याच्या भावंडाभोवती असतात; कारण त्याला त्याची गरज आहे. जेव्हा तुला ती गरज होती, तेव्हा तुलाही सर्वांनी असेच केलेले होते.’ हा संवाद उत्तमरीत्या साधला गेला, तर मूळ मानसिकदृष्ट्या भावंडाला स्वीकारायला तयार होईल.

३. दुसरी गोष्ट म्हणजे, परिस्थितीमुळे किंवा शारीरिक-मानसिक ओढाताणीमुळे आपली कितीही चिडचिड वा त्रापा झाला, तरी तो मोठ्या मुलासमोर न काढता संथम ठेवायला हवा.

४. अजून महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे, प्रत्येक वेळी मोठ्या अपत्याच्या चुकाच न दाखवता त्याच्या सकारात्मक बांग्रुचाही विचार व्हायला. जसे, की तू बाळाला किंती छान गाण म्हणून दाखवतो, तू असताना बाळ किंती छान हसते, बाळाला तू किंती छान पाहतोस, कधी कधी काळजी घेतोस इत्यादी. त्यामुळे त्यालाही आपलं काही तरी दुसऱ्याला आवडतं आहे हे समजतं.

५. पुढची अतिशय परिणामकारक गोष्ट म्हणजे, दिवसातील ठरावीक वेळ ही फक्त मोठ्या अपत्यासोबत पालकांनी घालवायला हवी. तो ठरलेला वेळ इतर कुणाशीही (अगदी बाळाशीही) शेअर न करता फक्त मोठ्या अपत्यासाठी राखून ठेवायला हवा, जेणेकरून त्यालाही आपण महत्त्वाचे आणि आवडीचे आहोत याची जाणीव

होईल.
 ६. आयुष्यात वेगवेगळ्या टप्प्यावर आपल्याच मुलांशी अंतर वाढल्याचे अनुभव पालकांना बच्याचदा येतात. यात वावग काहीच नाही. कारण परिस्थिती, स्वभाव आणि वेळेनुसार नात्यात दुरावा येतो. नकळतपणे चुक्का होतात; पण सर्वांत महत्त्वाचे हे आहे, की त्यावर उपाय शोधून त्या सुधारण; तसेच पालक आणि 'आई-हाला' दोपायांमध्ये मर्तीर्त प्रथा सर्व ज्ञानांनी दिल-

बाबा हण्डिच सवात प्रयत्न मुख ज्याना दिल, ते 'मोठं अपत्य' यामध्ये हे प्रेमाचं नातं पुन्हा पहिल्यासारखं घडू होणं. एकूणच, मोठच्या मुलामध्ये असलेला मत्सर व ईर्षा ही असुरक्षितपणातून आलेली असते. त्यात निरागसतेची भावनाही असते. ती पालकांनी दुर्लक्ष करून चालणार नाही. ही निरागसता जपून, दान्ही भावडांमध्ये सर्व्य निर्माण करणं हे पालकांच्याच द्वातपाच असतं.

सांगरी साहचर्य

मृत पेशी आणि त्या माशांच्या त्वचेवर चिकटलेले नको असलेले पदार्थ वेचून काढतो, त्यावर ताव मारतो. त्यामुळे या छोट्या माशांना 'क्लीनर रेसेस' असेच नाव पडले आहे! या क्लीनर माशांची प्रवाळ भित्तिकांजवळ वस्ती असते. भूक लागली की, ते

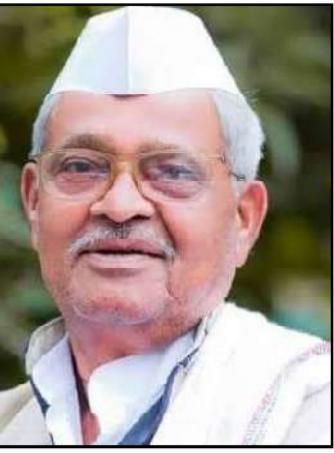
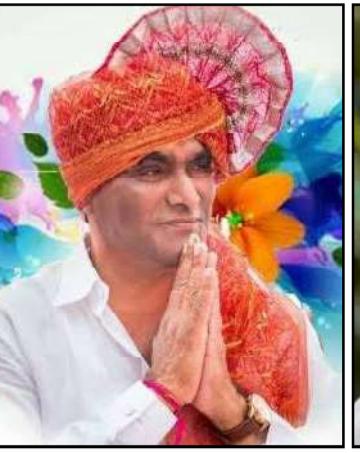
मृत्यु केल्याप्रमाणे ठाराविक हालचाल करून दर्शवतात की, आता सफाई केंद्र उघडले आहे, आता मोठ्या मासांनो या, रांग लावा! मग पोपटमासे आणि शार्क तिथे येऊन आपला जबडा वासून रांगेत थांबतात. मुढे क्लीनर मासा एकेकाच्या तोंडात शिरतो, सफाई

आष्टी विधानसभेसाठी जनतेला हवा नवीन चेहरा...

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

आष्टी | राजू मुहम्मद

विधानसभेचा आष्टी मतदार संघ तीन तालुक्याचा मिळून बनलेला आहे. त्यामध्ये आष्टी, पाटोदा हे दोन पूर्ण तालुके येत असून शिवर तालुक्याचा काही भाग वेतो. लोकसभा निवडणुकीच्ये भाजपांना पंकजांतीना या मतदारसंघाने सुपर्गे ३२ हजार मतांचे मताधिक्य पिढाले. यावेळी ताईच्या बाजूने सर्व प्रस्थापित म्हणून आमदार सुरेश धस, आमदार बाळासाहेब आजबे, माजी आमदार भिराव धोंडे, व अनेक लहान मोठे सत्ताधारी कार्यकर्ते होते. नवीनविरचित खासदार बजरंग बप्पा सोनवणे यांच्या बाजूने प्रस्थापित ऐकी माजी आमदार साहेबाव देकर नाना हे एकमेव होते. परंतु जनता मात्र पूर्णपणे सत्ताधारांच्या विरोधात होती.

पंकजांतीना मताधिक्य मिळाले असले ती त्यामध्ये वाटेकी अनेक जण आहेत. विधानसभा निवडणुकीच्या वेळी हे सर्वजण आपापल्या मागांनी

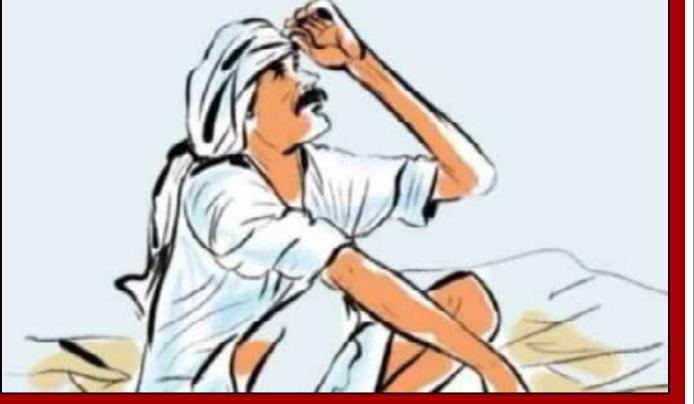
याणार आहेत? अर्थात ते आपली वेगवेगळी चूल

मांडणार आहेत. त्यामुळे या प्रस्थापितांना जनता पुन्हा संधी देणार नाही असे चित्र आष्टी पाटोदा शिरूर विधानसभा मतदार संघात आहे. असे प्रहार वारकरी इच्छुक असून महायुती मधील विद्यमान आमदार

तालुका मराठा सेवा संघाचे सामाजिक काम व मराठा आदोलनकर्ते मनोज दादा जरांगे पाटील फॅक्टर यामुळे आष्टी विधानसभेसाठी अनेक नवीन चेहरे इच्छुक झालेले आहेत. त्यामध्ये इंजी, तानाजी बाप, जंजरे, सर्पंच सागर आमले, ड. नरसिंग जाधव, शिवनाथ पवार (फौजी), ड. प्रदीप चव्हाण आदी नवीन चेहरे आहेत. महायुतीक दून सुरेश धस, भीमराव धोंडे, आ. बाळासाहेब आजबे, युवानेते सतीश शिंदे या चार जणांपैकी एकाला तीकटीले इतर तिथे काय करणार? हाही मोठा प्रश्न आहे. दोकर नाना जागा पकडण्यासाठी रुमाल टाकून बसले असले ती ऐनवेळी पकडलेली जागा ते दुसऱ्याताही देऊ शक तात! मराठा आरक्षांचा विषय समाधानकारकपणे मिटवला नाही तर नवीन चेहाचमाधून एखाद्याला संधी मिळू शकते. आपणी पुलाखालून भरपूर पाणी जाणार आहे. निवडणका जाहीर झाल्यानंतर काय परिस्थिती राहील यावर पुढील दिशा ठराणार आहे. असेही ते शेवटी म्हणाले.

पाऊस लांबल्याने कंधार तालुक्यात पेरण्या खोलंबल्या पाऊस गोला तरी कुरे; बळीराजा पेरणीच्या प्रतिक्षेत

कंधार कृषी विभागातके वारंवार सुचना
देऊनही शेतकरी घार्डगडबडीने पेरणी करीत आहेत. मात्र, बन्याच वेळा पावसाने अचानक दडी मारल्यामुळे शेतकऱ्यांना याचा मोठा फटका बसू शकतो. दुबार पेरणीची वेळ येऊ शकते. त्यामुळे जमिनीत किमान ७ इंच खोलीपर्यंत ओलावा आणि १०० मिलोमीटर पाऊस झाल्याशिवाय पेरणी करू नये, असे आवाहन कंधार तालुका कृषी विभाग कडून करण्यात आल आहे.

दापोडी येथील मृतांच्या कुटुंबियांना नूकसान भरपाई द्या—आ.राहुल कुल

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

दौँड | बनरंग धायांतो

दौँड तालुक्यातील दापोडी येथे विजेचा धक्का लागून सुरेंद्र भालेकर, आदीका भालेकर या दाप्यांचासह त्याचा लहान मुलगा प्रसाद भालेकर कृषिकारी चौकीरी करून मृत्यु झाल्याची कुटुंबियांना तातकाळ नुकसान भरपाई मिळाली यासाठी राहुल कुल यांनी केले आहे.

घटना दि. (१७) रोजी सकाळी घडली.

आमदार राहुल कुल यांनी महावितांचे कार्यकारी अधिकारी शिरोमणी आदी धरवडे यांच्या धक्का घटना दुर्घट आहेत, याचाबत नागरिकांनी विजेची उपकरणे हाताळताना सरकार बालगावी आणि योगी ती काळजी घ्यावी असे आवाहन आमदार संबंधिताना सूचना केल्या. पावसाळ्यात अनेक ठिकाणी सोसाट्याच्या वाच्यामुळे विजेचे खांब पडले, शॉर्टसर्किंट होणे, रोहिं जळवे आदी घटना दुर्घट आहेत, याचाबत नागरिकांनी विजेची उपकरणे हाताळताना सरकार बालगावी आणि योगी ती काळजी घ्यावी असे आवाहन आमदार राहुल कुल यांनी केले आहे.

मंत्री यांचा वाहणाचा ताफा अडकलेला पाहवायास मिळाला. परली शहर व संभाजीनगर वाहतूक पोलीस कर्मचारी असतात ती कोरे शहर पेट्रोलिंग करतात तीरु कुठं स्टेनन रोड. बस स्थानक समोरील वाहन पार्किंग फेरीवारी, दर्तक दुवाकी पार्किंग यामुळे सम्पूर्ण परकी शहरात अंतोनात पातवारी, व वाहन चालक यांना कसरत करावी आहे. याकडे संभाजीनगर, व शहर पोलीस स्टेनन चे व वाहतूक पोलीस कर्मचारी झोप घेत आहेत की काय असा सप्री निर्माण होत आहे.

परली शहरातील वाहतूक कोँडीचा कृषी मंत्री धनंजय मुंडे यांच्या वाहणाच्या ताफ्यास अडथळा

वैधनाथ मंदिर समोरील प्रमुख स्थानावरील अस्ताव्यस्त वाहन पार्किंग हाकेच्या अंतरावर पोलीस ठाणे

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

बीड | विजय रोडे

वाहनचालकांच्या मनमानी मुळेच वाहतूक कोँडी मध्ये वाढ होत असून पूर्ण पफ्फी शहरातील प्रमुख मार्ग दुर्तक पार्किंग मुळे पादचाऱ्यांना कमालीची कसरत करावी लागत आवे शहरातील टॉवर चौक. शिवाजी चौक. एकमिनार चौक. ओव्हर ब्रिज. मोंदा मार्केट. या प्रमुख ठिकाणी दुकाची स्वार हे अपल्या मनमानी पार्किंग करत असून यामुळे वाहन

करावी लागत आहे. आज तर चक्क कृषी

करावी लागत आहे. आज तर चक्क कृषी